

President Boyd K. Packer
President Kvora Dvanácti apoštolů

Vedeni Svatým Duchem

Každého z nás může vést duch zjevení a dar Ducha Svatého.

Uplynulo 400 let od vydání Bible krále Jakuba, k němuž významně přispěl William Tyndale, který je v mých očích velkým hrdinou.

Církevní hodnostáři tehdy nechtěli Bibli v běžné angličtině vydat. Pronásledovali Tyndalea z místa na místo. On jim ale řekl: „Pokud Bůh ušetří můj život, způsobím, že neuplyne mnoho let, a chlapec, který vede pluh, bude znát písmo lépe než [vy].“¹

Tyndale byl zrazen a uvržen do temného a mrazivého vězení v Bruselu, kde strávil více než rok. Oblečení měl roztrhané. Prosil ty, kteří ho zajali, o svůj kabát a klobouk a o svíčku se slovy: „Je vskutku únavné sedět o samotě ve tmě.“² To mu však bylo odepřeno. Nakonec byl vyveden z vězení a před velkým davem lidí byl uškrten a upálen u kůlu. Práce a mučednická smrt Williama Tyndalea ale nepřišla vničeč.

Děti Svatých posledních dnů se již od mládí učí znát písmo, a tak do určité míry naplňují proroctví, které před téměř čtyřmi staletími William Tyndale pronesl.

Naše dnešní písmo obsahuje Bibli, Knihu Mormonovu – Další svědectví o Ježíši Kristu, Drahocennou perlu a Nauku a smlouvy.

Díky Knize Mormonově jsme často nazýváni mormonskou církví, což je název, který sice neneseme nelibě, ale ve skutečnosti není přesný.

V Knize Mormonově Pán znovu navštívil Nefity, protože se modlili k Otci v Jeho jménu. A Pán se jich zeptal:

„Čeho si přejete, abych vám dal?

A oni mu pravili: Pane, přejeme si, abys nám pověděl jméno, jímž máme nazývat tuto církev; neboť mezi lidem jsou v této záležitosti spory.

A Pán jim pravil: ... proč by měli lidé reptati a přítí se o tuto věc?

Nečetli písmo, jež praví, že musíte na sebe vzít jméno Kristovo ...? Neboť tímto jménem budete posledního dne nazváni. ...

Tudíž, cokoli budete činiti, máte to činiti ve jméno mém; tudíž máte církev nazývat jménem mým; a máte vzývat Otce ve jméno mém, aby kvůli mně církvi žehnal.

A jak by to mohla být církev má, kdyby nebyla nazývána jménem mým? Neboť kdyby byla církev nazývána jménem Mojžíšovým, pak by to byla církev Mojžíšova; nebo kdyby byla nazývána jménem člověka, pak by to byla církev onoho člověka; ale je-li nazývána jménem mým, pak je to

církev má, pakliže jsou postaveni na evangeliu mém.“³

V souladu s tímto zjevením se nazýváme spíše Církví Ježíše Krista Svatých posledních dnů než církví mormonskou. Jedna věc je, když ostatní mluví o Církvi jako o mormonské církvi, nebo o nás jako o mormonech, ale něco jiného je, když to děláme my.

První předsednictvo prohlásilo:

„Používání zjeveného názvu – Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů (NaS 115:4) – je kvůli naší zodpovědnosti hlásat jméno Spasitele po celém světě čím dál tím důležitější. Proto tedy žádáme, abychom při zmínkách o Církvi používali její plný název, kdykoli je to možné. ...

Když se zmiňujeme o členech Církve, doporučujeme označení ‚členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů‘. Jako zkrácená varianta se upřednostňuje označení ‚Svatí posledních dnů‘.“⁴

„[Jako Svatí posledních dnů] mluvíme o Kristu, radujeme se v Kristu, kážeme o Kristu, prorokujeme o Kristu a píšeme podle proroctví svých, aby děti naše mohly vědět, k jakému prameni mohou hledět pro odpuštění hříchů svých.“⁵

Svět nás bude nazývat tak, jak chce, ale ve svém mluveném projevu vždy pamatujme na to, že patříme do Církve *Ježíše Krista*.

Někteří tvrdí, že nejsme křesťané. Buď nás vůbec neznají, nebo nás nepochopili.

V Církvi je každý obřad prováděn pravomocí a ve jméno Ježíše Krista.⁶ Máme tutéž organizaci, jakou měla prvotní Církev s apoštolý a proroky.⁷

V dávné době Pán povolal a vysvětil dvanáct apoštolů. Byl zrazen a ukřižován. Po svém Vzkříšení Spasitel učil učedníky 40 dnů a poté vystoupil na nebe.⁸

Něco ale scházelo. O několik dnů

později se členové Dvanácti sešli v domě a náhle přišel „zvuk s nebe, jako valícího se větru prudkého, a naplnil všecken dům. ... Rozdělení jazykové jako oheň, [spočinuly] na každém z nich. I naplnění [byli] ... Duchem svatým.“⁹ Jeho apoštolové byli nyní obdařeni mocí. Pochopili, že pro založení Jeho Církve byly pravomoc daná Spasitelem a dar Ducha Svatého nezbytné. Bylo jim přikázáno, aby křtili a udíleli dar Ducha Svatého.¹⁰

Časem se apoštolové i kněžství, jehož byli držiteli, ztratili. Pravomoc a moc úřadovat musely být znovuzřízeny. Celá staletí lidé očekávali návrat

pravomoci a založení Pánovy Církve.

V roce 1829 Jan Křtitel a apoštolové Petr, Jakub a Jan znovuzřídili kněžství Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu. Dnes jsou způsobilí mužští členové Církve vysvěcováni ke kněžství. Tato pravomoc a s tím související dar Ducha Svatého, který je udílen všem členům Církve po křtu, nás odlišuje od ostatních církví.

Jedno z dřívějších zjevení nařizuje, „aby každý člověk mohl mluvit ve jménu Boha Pána, samotného Spasitele světa“¹¹. Dílo Církve dnes vykonávají obyčejní muži a ženy, kteří jsou povoláváni a je jim vyjadřována

podpora, aby předsedali, učili a úřadovali. A právě skrze moc zjevení a dar Ducha Svatého jsou ti, kteří jsou povoláváni, vedeni k poznání vůle Páně. Ostatní možná nepřijímají takové věci jako prorocství, zjevení a dar Ducha Svatého, ale pokud nám chtějí vůbec porozumět, musejí pochopit, že my tyto věci přijímáme.

Pán zjevil Josephu Smithovi zdravotní zákon, Slovo moudrosti, dlouho předtím, než byla tato nebezpečí známa světu. Všichni se učí vyhýbat čaji, kávě, lihovinám, tabáku a samozřejmě různým drogám a návykovým látkám, které jsou neustále před očima naší mládeže. Těm, kteří jsou poslušni tohoto zjevení, je slíbeno, že „obdrží zdraví v pupku svém a morek pro kosti své;

A naleznou moudrost a veliké poklady poznání, vpravdě skryté poklady;

A poběží, a nebudou znaveni, a budou kráčet, a nebudou umdlévati.“¹²

V jiném zjevení Pánova mravní měřítko přikazují, aby posvátné schopnosti počít život byly ochraňovány a používány pouze mezi mužem a ženou, manželem a manželkou.¹³ Zneužití této schopnosti přesahuje v závažnosti jen prolití nevinné krve a zapření Ducha Svatého.¹⁴ Přestoupí-li někdo zákon, nauka pokání ho učí tomu, jak může vymazat následky tohoto přestoupení.

Každý je zkoušen. Člověk by si mohl myslet, že je nespravedlivé, že je vybrán, aby byl podroben určitému pokušení, ale toto je účel smrtelného života – být zkoušen. A odpověď je stejná pro každého – musíme a můžeme odolávat jakémukoli pokušení.

„Veliký plán štěstí“¹⁵ se soustřeďuje na rodinný život. Manžel je hlavou domova a manželka srdcem domova. A manželství je rovnocenné partnerství. Svatý posledních dnů je zodpovědný

muž, který dbá na rodinu a je věrný v evangeliu. Je to pečující a oddaný manžel a otec. Ctí ženství. Manželka podporuje svého manžela. Oba rodiče pečují o duchovní růst svých dětí.

Svatí posledních dnů se učí, že se mají mít vzájemně rádi a že mají druhým upřímně odpouštět jejich prohřešky.

Můj život změnil jeden spravedlivý patriarcha. Oženil se s milovanou dívkou. Byli do sebe velmi zamilovaní a zanedlouho čekali první dítě.

Oné noci, kdy se miminko narodilo, došlo ke komplikacím. Jediný lékař byl kdesi v okolí a ošetřoval nemocné. Po několika hodinách porodních bolestí se stav nastávající matky zoufale zhoršil. Nakonec lékaři našli. V nouzové situaci jednal rychle, zanedlouho se dítě narodilo a, jak se zdálo, krize byla zažehnána. Po několika dnech ale mladá matka zemřela následkem těžké infekce, kterou oné noci lékař léčil u jiné rodiny.

Onomu mladému muži se zhroutil svět. Týdny plynuly a jeho zármutek

se prohluboval. Nemyslel na nic jiného a ve své zahořklosti začal vyhrožovat ostatním. V dnešní době by nepochybně podal žalobu kvůli zanedbání péče, jako kdyby snad peníze mohly něco vyřešit.

Jednou večer u něj někdo zaklepal na dveře. Jakási dívka mu jednoduše řekla: „Tatínek chce, abyste k nám přišel. Chce s vámi mluvit.“

Onen „tatínek“ byl prezident kůlu. Rada, kterou onomu muži dal tento moudrý vedoucí, byla prostá: „Johne, nech to být. Nic z toho ti ji nevrátí. Cokoli uděláš, to jen zhorší. Johne, nech to být.“

To byla pro mého přítele zkouška. Jak by to mohl nechat být? Stala se hrozná věc. Snažil se ovládnout a nakonec se rozhodl, že uposlechne a bude následovat radu moudrého presidenta kůlu. Nechá to být.

Řekl: „Až když jsem zestárnul, pochopil jsem a dokázal jsem konečně vidět chudého venkovského lékaře, jak přepracovaný, nedostatečně zaplacený, běhá od pacienta

k pacientovi, s několika léky, bez nemocnice, s několika pomůckami, a snaží se zachraňovat životy, což se mu většinou dařilo. Přišel v kritické chvíli, kdy dva životy visely na vlásku, a on bez otálení jednal. Konečně jsem to pochopil!“ Poté řekl: „Mohl jsem zničit život sobě i druhým.“

Mnohokrát na kolenu děkoval Pánu za moudrého vedoucího kněžství, který mu jednoduše poradil: „Johne, nech to být.“

Kolem sebe vídáme členy Církve, kterých se něco dotklo. Někteří se urážejí kvůli incidentům z historie Církve nebo kvůli vedoucím Církve a celý život trpí a nedokáže se přenést přes chyby druhých. Nenechávají to být. Upadají do neaktivity.

Jejich postoj se trochu podobá muži, kterého uhodí palice. Uražen, vezme palici a tluče se s ní po hlavě každý den až do konce života. Jak poštil! Jak smutné! Takovou odplatou působí bolest jen sám sobě. Pokud vás někdo urazil, odpusťte, zapomeňte a nechte to být.

Kniha Mormonova obsahuje toto varování: „A nyní, pokud jsou v ní chyby, jsou to chyby lidské; pročez, nezavrhujte věci Boží, abyste mohli býti shledáni bez poskvrny před soudcovskou stolicí Kristovou.“¹⁶

Svatý posledních dnů je celkem obyčejný člověk. Jsme nyní všude po celém světě, je nás 14 milionů. Toto je pouze začátek. Učíme se, že máme být ve světě, ale ne ze světa.¹⁷ A tak vedeme obyčejný život v obyčejných rodinách mezi ostatními lidmi.

Učíme se, že nemáme lhát, ani krást, ani podvádět.¹⁸ Neklejeme. Jsme pozitivně naladěni, jsme šťastní a nebojíme se života.

Jsme „ochotni truchlit s těmi, kteří truchlí, ... a utěšovat ty, kteří mají útechy zapotřebí, a státi jako svědkové Boží za všech dob a ve všech

São Luís, Brazílie

věcech a na všech místech“¹⁹.

Pokud někdo hledá církev, která má jen velmi malé nároky, pak tato Církev není pro něj. Není snadné být Svatým posledních dnů, ale z dlouhodobého hlediska je to ta jediná správná cesta.

Nehledě na protivenství nebo války, pověsti „o válkách a zemětřeseních na různých místech“²⁰ nemůže žádná moc ani žádný vliv zastavit toto dílo. Každého z nás může vést duch zjevení a dar Ducha Svatého. „Stejně jako může člověk vztáhnouti drobné rámě své, aby zastavil řeku Missouri ve stanoveném toku jejím nebo aby obrátil proud její vzhůru, stejně tak může zabrániti Všemohoucímu vylíti dolů z nebe poznání na hlavu Svatých posledních dnů.“²¹

Jste-li obtíženi nějakým břemenem,

zapomeňte na něj, nechte to být. Hojně odpouštějte, trochu se kajte, a budete navštíveni vlivem Ducha Svatého a obdržíte svědectví, o kterém jste ani nevěděli, že existuje. Budete ochraňováni a požehnáni – vy i vaši blízcí. Toto je výzva, abyste šli k Němu. Tato Církev – Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, která je podle Pánova prohlášení „jedinou pravou a živou [církví] na tváři celé země“²² – je místem, kde můžeme nalézt „veliký plán štěstí“²³. O tom vydávám svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. David Daniell, úvod ke knize *Tyndale's New Testament* (1989), viii.
2. Daniell, úvod ke knize *Tyndale's New Testament*, ix.
3. 3. Nefi 27:2–5, 7–8.
4. Dopis Prvního předsednictva, 23. února 2001.

5. 2. Nefi 25:26.
6. Viz Mojžíš 5:8; křest: viz 2. Nefi 31:12; 3. Nefi 11:27; 18:16; zehňání nemocným: viz Nauka a smlouvy 42:44; udělení Ducha Svatého: viz Moroni 2:2; vysvěcení ke kněžství: viz Moroni 3:1–3; svátost: viz Moroni 4:1–3; zázraky: viz Nauka a smlouvy 84:66–69.
7. Viz Články víry 1:6.
8. Viz Skutkové 1:3–11.
9. Skutkové 2:2–4.
10. Viz Skutkové 2:38.
11. Nauka a smlouvy 1:20.
12. Nauka a smlouvy 89:18–20.
13. Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
14. Viz Alma 39:4–6.
15. Alma 42:8.
16. Titulní strana Knihy Mormonovy.
17. Viz Jan 17:14–19.
18. Viz Exodus 20:15–16.
19. Mosiáš 18:9.
20. Mormon 8:30.
21. Nauka a smlouvy 121:33.
22. Nauka a smlouvy 1:30.
23. Alma 42:8.